

[Agerschou]

uanset uddannelse og evne til at formulere sig.«

Der er altså typisk tale om, at enkeltpersoner og grupper, der gerne vil henvende sig til den øvrige del af den lokale befolkning, får mulighed herfor i form af en enkelt radioudsendelse, som de selv laver.

Det viser sig nu, at arbejdsløse tilsyneladende som den eneste gruppe i befolkningen ikke har denne mulighed for at ytre sig, idet en gruppe arbejdsløse lærere i Esbjerg har fået besked på, at de vil blive trukket et vist antal timer i understøttelse, hvis de fik lejlighed til at lave en udsendelse i Folkeradioen.

Det skal understreges, at der ikke er tale om de forsøgmæssige lokalradioer, hvor der også er problemer, som ikke ønskes taget op i forbindelse med dette spørgsmål.

Der er tale om at måtte udtrykke sig via radio på samme måde, som man udtrykker sig via en artikel eller et læserbrev i en avis. Med andre ord – det svarer til, hvis man gav sig til at trække arbejdsløse læserbrevsskribenter i understøttelse, hvilket ingen, så vidt jeg ved, har haft planer om endnu.

Det ønskes i den forbindelse oplyst, om ministeren vil drage omsorg for, at arbejdsløse får mulighed for at ytre sig på den beskrevne måde som den øvrige del af befolkningen.

Svar (20/2 84):

Arbejdsministeren (Grethe Fenger Møller):

Problemstillingen i hr. Agerschous spørgsmål er mig allerede bekendt.

Den 15. februar 1984 besvarede jeg to spørgsmål i folketingets spørgetid om forholdet mellem lediges dagpengeydelse og deltagelsen i produktionen af radioudsendelser.

I mit svar pegede jeg på, at arbejdsdirektøren er bemyndiget til at fastsætte regler på området, og det er sket i bekendtgørelse af 1. marts 1982.

Hovedprincippet er, at alt arbejde i en ledighedsperiode skal medføre fradrag i dagpengene – hvad enten arbejdet er lønnet eller ulønnet.

Fritidsaktiviteter bevirker derimod ikke fradrag.

Formålet med disse regler er netop at give ledige arbejdsløshedskassemedlemmer rimelige og fornuftige udfoldelsesmuligheder, uden at de ledige ligefrem får økonomisk fordel af

ledigheden. Især er det væsentligt at sikre, at ledige ikke udfører opgaver, som ellers ville være blevet udbudt som lønnet arbejde.

Der er for tiden tale om mange former for radioprojekter med forskellige opgaver og mål. Det fører nødvendigvis til, at arbejdsløshedskasserne må foretage en konkret vurdering af de enkelte situationer. I visse tilfælde vil resultatet være, at beskæftigelsen anses for arbejde og dermed skal medføre fradrag i dagpengene, medens andre aktiviteter må anses for fritidsbeskæftigelse.

Ministeriet har været i kontakt med arbejdsdirektoratet, der for nylig har modtaget en enkelt klagesag. I forbindelse med behandlingen af denne sag agter direktoratet at indhente detaljerede oplysninger om de forskellige former for aktiviteter for at kunne foretage en fornuftig vurdering af aktiviteterens forhold til dagpengereglerne.

Denne fremgangsmåde kan jeg tilslutte mig.

Spm. nr. S 51

Til *ministeren for kulturelle anliggender* (9/2 84) af:

Poulsgaard (FP):

»Kan ministeren be- eller afkræfte de presseforlydender, der vil vide, at der er langt flere teatertilbud pr. indbygger i København end i teaterbyen London, der er kendt som en førende teaterby, og vil ministeren i svaret oplyse, hvorvidt hun finder det rimeligt, at den dyreste billetpris i Hamburg er 400–500 kr., mens den dyreste billet i København er 90 kr.?«

Begrundelse

Det er faktisk nærmest barokt, hvis oplysningerne i pressen er korrekte, og det er aldeles uacceptabelt, hvis man ikke kan komme igennem med besparelser på teaterområdet.

F.eks. kan det nævnes, at vi i Danmark har flere egnsteatre, end Vesttyskland har. Ministeren må og skal – såfremt hun vil anses for at være sin plads voksen – optage seriøse forhandlinger for at komme disse misforhold til livs.

Selv hvis der var udsolgt til hver eneste forestilling i samtlige teatre, ville disse give underskud, og så må det være, fordi der er